

Eduardo Zaplana i Vicent González Lizondo són els caps visibles de la política orquestrada des del govern valencià. L'objectiu és desprestigiar i limitar progressivament l'ús del català.

Com es mata una llengua

Oblidades les estratègies violentes, el govern valencià de la coalició PP-UV ataca de manera perversa tots els àmbits d'ús del català.

"Descartant la violència física, en tot propòsit de genocidi cultural hi ha dues maneres de procedir: la brutal, que pretén desarrelar la llengua pròpia mitjançant mesures coactives i la prohibició sistemàtica del seu ús social, i la manera subtil. De la primera, els qui ja som grans en tenim bastants records. La segona manera –que n'he dit "subtil", però n'hauria pogut dir "més perversa"– consisteix a provocar l'abandó de la llengua pròpia mitjançant el seu empobriment com a forma d'expressió, fent-la inservible com a llengua de cultura, desprestigiant-la socialment. En una paraula: reduint-la a usos domèstics i suburbans, que és el camí que mena al transfuguisme idiomàtic. Després de molts anys de patir la primera forma de genocidi cultural, ara és la segona –organitzada i pla-

nificada– la que ha caigut sobre València". Emili Giralt, que va presidir durant molts anys l'Institut d'Estudis Catalans era així de contundent quan, en el marc dels darrers Premis Octubre, presentava al paranimf de la Universitat de València, davant els representants de diverses acadèmies de les llengües romàniques, el *Diccionari General de la Llengua Catalana*. Giralt, que fa vint-i-cinc anys va presidir el primer Congrés d'Història del País Valencià i que es va vincular a la Universitat de València a través de la seua càtedra d'Història Contemporània, descrivia un procés que coneix bé i que té un objectiu concret: la destrucció de la identitat lingüística, i per tant històrica i cultural, del País Valencià. EL TEMPS ha analitzat les primeres passes d'aquesta "manera subtil i perversa" de desprestigiar i minimitzar l'ús del català, or-

Joan Pinyana Sanz, Vinaròs: "la Guàrdia Civil em va detenir per parlar valencià."

Són les 12.30 de la nit del passat 17 de desembre. És diumenge i poca vida recorre les artèries pavimentades de Vinaròs. Joan Pinyana és un dels passejants que encara poblen lènguidament els carrers en aquestes hores on mor la setmana. Amb 19 anys, centra la seua vida laboral a treballar la taronja i es dirigeix silencios cap a casa.

Un cantó. Es mostren una parella de guàrdies civils. Li pregunten on va. Ell respon en valencià. "¡Háblame en castellano, cojones!" —li escopeix un dels membres de la Benemérita.

A partir d'ací, els records s'amunteguen a punt d'esquerdar-se sobre Joan, que no havia tingut mai cap contacte violent amb l'ordre públic. Fins ara: "Jo vaig contestar que estava al meu poble i tenia tot el dret del món a expressar-me en la meua llengua. Ells em varen mirar malament, em demanaren la documentació i jo els la vaig donar. Aleshores em varen fer donar mitja volta i em varen escorcollar. Pensava que potser buscaven droga o alguna cosa. Els vaig preguntar què passava. Ho vaig fer en valencià."

"¡Te he dicho que hables en castellano, cojones!" —li torna a cridar un dels guardians de l'ordre públic.

Ara tot es torna horriblement patètic per a Joan. "Se'm varen tirar damunt sobtadament i em varen emmanillar, dient-me que estava detingut. Jo al·lucina. Em digueren que m'acusarien de resistència a l'autoritat. De resistència violenta a l'autoritat perquè deien que s'havien sentit insultats. Em varen portar a la prefectura municipal. Quan ja estava una estona allí em digueren que si no contava res encara podria dormir la resta de la nit a casa. Els vaig dir que s'oblidaren, que volia anar a judici, que volia que se sabera tot. Em varen deixar a la prefectura."

Els guàrdies civils no estaven sols. Segons comenta l'oncle de Joan Pinyana, Quico Sanz, "un policia municipal va estar mitja nit fent burla del meu nebot. Li enseyava un clauer de Franco mentre Joan estava arrupit al calabós. Li cridava 'arriba Espana, arriba España' i li ensenyava el clauer. L'endemà, la meua dona, Marian Ríos i Neus Sanz, germana meua i tia de Joan, i la procuradora del jutjat municipal intentaren entrar a la prefectura a veure com estava Joan i portar-li un entrepà. El mateix policia que havia estat durant la nit increpant Joan es va plantar davant les dones. Els va preguntar on anaven. Elles li van dir, en valencià, que volien visitar el meu nebot i li portaven menjar. El tipus els va dir que al calabós no passava ningú si no li ho demanaven en castellà. La procuradora, torbada, li va respondre que la llei els donava plena autorització per parlar valencià en qualsevol situació, inclosa la present. El policia, molt bruscamet, va contestar que estaven a Espanya i ací manava ell, i no passaven perquè manava ell. I punt. Varen marxar sense poder veure Joan. Sense donar-li l'entrepà."

Hores després de que les seues ties volgueren fer-li costat, Joan Pinyana Sanz va passar a disposició judicial. Al març s'enfronta a un judici per insults, amenaces i resistència a l'autoritat competent. Una setmana després d'aquest delirant episodi, la Guàrdia Civil va fer un comunicat de premsa que va aparèixer en un diari local reconeixent que aquesta vegada s'havien excedit. Molts membres de la guàrdia civil de Vinaròs sovintegen el bar Folet, propietat del pare de Joan. Alguns no han deixat de fer comentaris jocosos al voltant del cas.

Joan M. Oleaga

questrades des del Consell de la Generalitat valenciana des que el Partit Popular va aconseguir arribar al poder després de les eleccions autonòmiques del 28 de març de l'any passat.

La desmotivació. Eduardo Zaplana, president de la Generalitat valenciana, no parla la llengua dels valencians. Durant la campanya electoral, el seu equip d'assessors ja havia fet córrer la idea que "no és important el fet que el president de la Generalitat no conega el valencià". Zaplana, a més, va manifestar que l'estudiava. Ara, situat en el poder no s'esforça massa a aprendre'l. Les poques vegades que l'utilitza, com a màxim durant un parell de minuts enmig de discursos en castellà, el seu nivell és més que lamentable. El president, però, no es troba sol. Tot el govern del Consell s'expressa sempre en castellà. El poble valencià, doncs, no té en el seu govern cap estímul ni referència per a utilitzar la seua llengua. Els que, malgrat tot, busquen algun referent en l'autoritat no troben més que la del president de les Corts valencianes, el regionalista Vicent González Lizondo, que, de tant en tant, s'avé a usar el català. L'ús que en fa, però, resulta de tot

Miquel Real, Picassent. "Dues funcionàries de presons em varen impedir impartir les meues classes."

Miquel Real distribueix el seu temps entre l'adscripció al moviment social d'EUPV-Els Verds i els serveis de Prestació Social Substitutòria a la presó de Picassent. En el mòdul de compliment (on estan els presos que esperen condemna) ensenya valencià als convicts que voluntàriament acudeixen a classe, i, segons Real, "són bastants".

Però el passat 5 de desembre, va topetar amb una funcionària incòmoda: "Amb molt poca educació, ella em va dir que si no li parlava en castellà no podia entendre'm. Li vaig contestar que buscara un traductor i mirant-me de dalt a baix va respondre:

—Si no me hablas en castellano, aquí no tenemos nada que hacer.

Sense poder donar classe, vaig redactar una carta relatant el que m'havia succeït. Quan vaig demanar a la funcionària que em donara el seu nom es va negar indignadíssima. Encara avui no sé com es diu. El dia anterior havia passat per una situació semblant amb una funcionària diferent. El màxim absurd d'aquella situació tan lamentable anava més enllà del fet idiomàtic. Era que unes dones que vigilan aquells que han infringit la llei estan al seu torn infringint la llei. La Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià que obliga els treballadors administratius de justícia a atendre sense vacil·lacions els ciutadans que ens adrecem a ells en valencià. Així d'inadmissible."

J. M. O.

menys engrescador i ha col·locat l'entitat que pesideix en situació de ridícul constant.

El desprestigi. "Polaco absurdo". Així definia González Lizondo el català. Pel contrari, i segons ell, el vertader valencià seria el que ell parla: una "barreja" de paraules catalanes, castellanes i portugueses, com ara "fazenda", que a més s'escriu amb grafies castellanes i gramàtica purament intuïtiva. En conjunt, un autèntic patuès impossible de millorar. El patuès, però, ja és ara institucional, perquè Lizondo l'ha incorporat al Butlletí Oficial de les Corts. Sota el pretext d'una actitud "democràtica", la publicació més important per a un poble, les actes que recullen les opinions dels diputats elegits democràticament i de les quals deixen una constància històrica, desprestigien la seua llengua. Ha estat sota l'auspici d'aquest president que s'han publicat textos com aquests: "Per a donar compliment a lo dispost en l'article 91.1 del ECV, s'ordena publicar en el Bolletí Oficial de les Corts Valencianes..."

Els fets institucionalitzen així els esforços d'aquells que han pugat durant anys per escindir el català, per convèncer els valencians que la seua llengua no és compartida amb cap altre poble, que encara no té gramàtica i que, en definitiva, no ha tingut un desenvolupament literari ni oficial des de fa segles; ni cal que el tinga, naturalment. Davant d'aquests fets, el Consell s'ha limitat a defensar l'autonomia del president de les Corts. Aquest no voler intervenir-hi

Vicent Manel Martínez, Quart de Poblet. "Al meu poble hem patit insuportables agressions culturals."

Vicent és un dels joves membres de l'associació cultural El Mussol de Quart de Poblet. Una nit festiva de l'abril passat assistia a un concert del grup valencià de música tradicional Tres fan Ball i de la banda de rock basca Kazkabarra. La cita lúdica tenia lloc a la plaça del poble i estava patrocinada per la plataforma cívica Bloc de Progrés Jaume I. Després de la gresca, Vicent va anar a la seu de Mussol amb els integrants de Kazkabarra. I el caos es va presentar: "Al voltant de 60 persones vingueren al nostre local i varen començar a amenaçar-nos. Ens van obligar a deixar-los entrar i començaren a cridar 'catalanistes, catalanistes'. Varen agafar una Senyera que teníem penjada i la varen cremar al carrer. Després varen tornar, però nosaltres ja havíem advertit la policia."

L'associació El Mussol va decidir denunciar els fets i els atacants, que coneixien perquè eren veïns de Quart. Mesos després, al setembre, quan la vila celebra les festes majors, Vicent va tornar a tastar una ràbia que ja coneixia: "Vaig trobar el meu cotxe ple de símbols feixistes, a més a més un dels individus que varen protagonitzar els fets d'abril em va amenaçar de mort. Els integrants d'aquesta banda ja havien insultat els qui participaren en el Correllengua. També apallissaren indiscriminadament en festes gent diversa del poble que consideraven indesitjable". Però davant de cert tipus de violència, les accions punitives i preventives flueixen de vegades amb un degoteig exasperant de lentitud: "l'ajuntament ha manifestat que desitja actuar per aturar aquesta onada de brutalitats, però de moment la del Mussol és l'única denúncia cursada."

J. M. O.

Agustí Agulló, Elx. "He patit un comportament denigrant".

La nit del 23 d'octubre Agustí Agulló, bidell de 37 anys d'un col·legi públic d'Elx va rebre la notícia de que el seu avi havia patit un accident que podia ser mortal. Agustí se'n va encaminar cap a l'hospital de la localitat alacantina. Es va adreçar a l'encarregada administrativa d'urgències.

—Bona nit. Necessite informació sobre el pacient Joaquim Marcos Ruiz.

—A mí, hábleme en español que estamos en España.

Agustí es va quedar glaçat. "no podia deixar de pensar que el meu avi podia ser mort i aquell dona m'estava impedit saber-ho, a més a més de denigrar-me per parlar valencià. Es vàrem endinsar en una discussió de bojós, perquè ella es negava en tot moment a dir-me cap paraula sobre el pacient. Finalment, com jo estava molt alterat, amb mala cara, va claudicar i em va dir on podia trobar el meu avi, que per sort era viu." Agustí va denunciar el cas al servei d'atenció al pacient de l'hospital. Però no li facilitaren el nom de la funcionària. Després d'acudir al síndic de greuges i a l'Ajuntament d'Elx a la recerca de recepció administrativa, l'advocat de l'hospital va trucar Agustí: "em va comentar que volien expedientar la funcionària i que necessitava la meua ajuda per a identificar-la. Em va mostrar fotografies d'ella, i la vaig reconèixer. Quan li vaig demanar què deia la implicada quan li preguntaven per per aquella nit, em va contestar que afirmava que no se'n recordava de res. En absolut."

J. M. O.

és realment una connivència total. La situació del govern valencià és clara: o està d'acord amb Lizondo o, pel contrari, prefereix deixar-ho fer i aleshores vulnera la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià. Aquest text, que va ser aprovat amb l'única abstenció d'Alianza Popular, el precedent directe del partit que ara governa al País Valencià, estableix en l'article 34: "El govern valencià assumirà la direcció tècnica i la coordinació del procés d'ús i ensenyament del valencià assessorant totes les administracions públiques i particulars, i prenent les mesures que calguen per fomentar l'ús i l'extensió del valencià". D'acord amb la llei, doncs, és el govern valencià el responsable del model lingüístic del president de les Corts.

La confusió. Si el president de les Corts utilitza la llengua sense cap trellat ni respecte, quin és la conclusió que n'ha de traure el ciutadà? Si som optimistes, la desorientació. Per acabar-ho d'adobar ja han aparegut els primers reconeixements oficials per a les falses acadèmies de la secessió lingüística. La Diputació de València ha reconegut l'Acadèmia de Cultura Valenciana com una organització que en depèn, i aquesta ja té, per tant, el suport oficial que sempre havia somiat. Aquesta organització, que aprofitava irregularment el nom d'una antiga institució ja desapareguda, el Centre de Cultura

Dídac Ballester, València. "La jutgessa va vulnerar la llei perquè no va acceptar una prova en valencià."

El dissenyador gràfic Dídac Ballester va ser jutjat el 5 d'octubre per insubmissió. Amb 23 anys, veu el compliment de la prestació social substitutòria com una vulneració dels seus drets de ciutadà.

La seua advocada Mercè Teodoro va presentar com a prova un informe de més de 200 fulls elaborat per Comissions Obreres redactat en valencià que analitzava l'impacte que l'objecció de consciència té sobre el mercat laboral i arribava a conclusions negatives. La jutgessa suplent que es feia càrrec d'aquella sessió del jutjat penal número 11 de València, no va acceptar la mostra documental al·legant dos motius. Dídac ho rememora: "La jutgessa va dir que l'extensió de l'informe era excessiva i que estava escrit en valencià. Això li impedia considerar-lo com a prova. La meua advocada va protestar durament perquè la llei orgànica del poder judicial especifica clarament que qualsevol documentació escrita en qualsevol de les llengües oficials de les comunitats autònomes surt efecte de manera automàtica. Fins i tot aclareix que no hi ha necessitat de traducció dins del territori autònom en qüestió. La jutgessa va ignorar la lletrada, que ha denunciat la magistrada i es va expressar en tot moment en valencià, i va passar el judici instant-la a què canviara a parlar l'espanyol. Mercè Teodoro li responia que buscara un traductor si ho considerava necessari."

El final del judici, com era previsible pel camí que havia seguit, no va beneficiar Dídac: "La sentència em va condemnar a dos anys, quatre mesos i un dia, però per insubmissió al servei militar. El fet, però, és que jo soc insubmís a la PSS, no al servei militar, i en teoria a mi se'm jutjava per no voler acceptar l'objecció". A conseqüència del resultat, l'advocada va interposar un recurs a l'Audiència Provincial, però Ballester va continuar trobant complicacions: "l'Audiència em va dir que era necessària la prova documental. La vàrem demanar al jutjat número 11 i ens han dit, després de donar-nos llargues, que han perdut l'informe." L'últim capítol en aquest embús lingüístic, jurídic i burocràtic encara no s'ha escrit. Al dissenyador gràfic li costa veure la llum al final del túnel: "Després de molts intents, l'Audiència ha acceptat el recurs. Però està escrit en valencià, i l'ha de traduir perquè hi ha un membre del tribunal territorial que no comprèn la nostra llengua". Un regust de *dèjà vú* empastifa la circumstància.

J. M. O.

Valenciana, s'havia convertit en l'única referència intel·lectual dels qui advoquen per una llengua valenciana separada del català. Aquesta acadèmia no té cap filòleg com a membre i està presidida per Xavier Casp, guanyador d'uns Jocs Florals de la llengua catalana a Perpinyà, després convertit al secessionisme lingüístic i, tant ahir com avui, un poeta mediocre.

El grup de Casp s'ha convertit, gràcies al reconeixement que li han donat les institucions controlades pel Partit Popular, en una referència constant en els temes lingüístics. El mateix Casp ha vist com la seua figura fins ara en l'ombra, brilla com mai haguera somniat, i és convidat a tertúlies i entrevistes en els mitjans de comunicació de titularitat pública. El suport que tenen els secessionistes contrasta amb la marginació total en què ha sumit el nou govern les universitats valencianes.

La marginació de la Universitat. Amb els vots en contra del Partit Popular i el seu aliat

en el govern valencià, Unió Valenciana, les Corts valencianes es van oposar al fet que l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, que incorpora les quatre Universitats del País Valencià: la d'Alacant, la de València, la Politècnica de València i la Jaume I de Castelló, tinguera les responsabilitats sobre la matèria lingüística. D'aquesta manera, la institució universitària quedava marginada pel poder. Una originalitat política que no es dona enlloc més al món. El conseller de Cultura, Ferran Villalonga, manifestava en l'obertura del curs acadèmic que li resultava "trista" aquesta situació, però no feia res per evitar-la. Per si això fóra poc, el govern valencià s'oposava al Consell General d'Universitats de l'estat i revocava, per acomiadar l'any 1995, una ordre d'homologació dels professors de català formats a les universitats de les tres comunitats de llengua catalana. Aquesta homologació havia estat signada per l'anterior govern i va ser ratificada per l'esmentat Consell General d'Universitats, la màxima institució en aquest àmbit acadèmic; però això no va frenar la política del govern del PP.

La derogació d'aquesta ordre era un dels punts bàsics del programa electoral del Partit Popular. Més enllà de les seues conseqüències pràctiques, aquesta derogació torna a ratificar la idea que obsessiona la dreta valenciana: que el valencià es troba aïllat, i res té a veure amb el català. Eliminar un text legal demostra que el nou govern està disposat a legislar, quan ho crega convenient, per fer real aquesta teoria.

Però, malgrat el compromís dels líders del PP de derogar aquesta ordre, el fet que es produïra amb una mica de retardament provoca la manifestació d'algunes desenes persones, cada divendres, a la porta de l'edifici de la Generalitat valenciana, convocats, sense autorització, per l'entitat Grup d'Acció Valencianista (GAV). El passat 15 de novembre, la concentració es va desplaçar fins a les Corts valencianes. En la concentració, qualificada com a delictes segons

Joan Baptiste Barrachina, Rafelbunyol (l'Horta). "Em tallaren l'aigua perquè jo demanava els rebuts en valencià"

Joan Baptiste Barrachina, veí de la localitat de Rafelbunyol, a la comarca de l'Horta, va voler fer real la Llei d'Ús i Ensenyament i va exigir que els rebuts de l'aigua, que depenen de l'administració local ara en poder del Partit Popular, li arribaren en valencià. No va obtenir cap resposta, un darrere de l'altre li continuaven arribant en castellà "fins que un dia -comenta- es va presentar la policia local amb tots els rebuts impagats. Jo em vaig ratificar en la meua decisió i com a resposta em tallaren el subministrament."

Joan Baptista es va quedar uns dies sense aigua però no es va acoquinar i va contar a la premsa el seu cas. Uns dies després, li arribaven els rebuts en correcte valencià.

J. S.

el fiscal Jorge Boguna, participaren membres afranquits d'Unió Valenciana, com José M. Chiquillo, diputat al Congrés espanyol o Hèctor Villalba secretari general dels regionalistes i diputat a les Corts valencianes. A més, el president d'aquesta institució, Lizondo, va eixir a xerrar amicalment amb els concentrats. No hi ha manera més evident de donar suport institucional a una organització com el GAV relacionada clarament amb l'anomenat Grup Vinatea (Vegeu EL TEMPS, núm. 515), autor d'amenaques contra ciutadans i atacs contra establiments i institucions que utilitzen rètols en català.

El mateix GAV ha estat el responsable d'un estand a la fira Expo-jove, muntada sota el patrocini de l'Ajuntament de València, la màxima autoritat del qual és l'alcaidessa Rita Barberà, del Partit Popular, on es pot veure, com a única decoració, una caricatura grollera del president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, defecant sobre un orinal. El dibuix va acompanyat per cartells del tipus: "Putà Catalunya" o "No volem polacos". Aquest fet ha provocat la protesta de tots els grups polítics de l'oposició i una intervenció oficial del Govern de Catalunya. Si l'alcaidessa de València autoritza i dóna cobertura a expressions com aquestes, què n'han de pensar els ciutadans?

L'abandonament. Al desprestigi que representa per al català que els màxims responsables d'un govern no l'utilitzen i que, a més, donen suport a elements delirants que volen reduir-lo a un patuès incompreensible, s'ha afegit la política de reduir, quan no eliminar, les ajudes oficials a la seua promoció i recuperació. El primer pas ha estat la supressió de la Direcció General de Política Lingüística. Depenent de la Conselleria de Cultura, aquesta direcció general, era l'únic instrument per dirigir l'ajuda institucional per aconseguir que el català recuperara, a poc a poc, una presència normal en la societat valenciana. Ara, en mans del Partit Popular, ha quedat inclosa en la Direcció General d'Ordenació i Innovació Educativa i Política Lingüística, dirigida per Alejandro Bañares, un eficaç funcionari de carrera que no parla català. Juntament amb la supressió, ha vingut el retall pressupostari.

Actualment, el País Valencià és la comunitat autònoma amb una llengua pròpia que menys diners dedica a la normalització lingüística, amb un exigu pressupost que no arriba a les 160 pessetes per habitant. El fet contrasta de manera ridícula fins i tot amb altres comunitats també governades pel mateix partit, el PP, com ara Galícia (1.064 ptes./h.) o les Illes Balears (676 ptes./h.), i queda molt lluny del pressupost lingüístic de Catalunya (870 ptes./h.) i, sobretot, del País Basc (1.350 ptes./h.). En aquesta dinàmica s'ha d'incloure la supressió de les ajudes a les traduccions de llibres al català o l'ampliació

Vicent Corbalán, València. Apallissat per parlar valencià

"Si no me hablan en castellano, a mi nadie me obliga a hablar en valenciano". Després vindrien empentes que es van convertir en puntellons i punyades". Així descrivia a la premsa Vicent Corbalán el seu encontre el passat mes d'octubre amb un repartidor de gas butà que va protestar de manera violenta a una dona que li va demanar en valencià que li deixara dues bombones. Vicent, que no vol donar fotografies, va intercedir en la discussió i va recordar al butaner que ja havíem passat més de quinze anys de democràcia i d'Estatut d'Autonomia. La resposta va ser explícita i les conseqüències greus: hematomes, contusions i una fissura en una costella. J. S.

Sal-lus Herrero, València. "El metge es va negar a atendre'm si no li parlava en castellà"

Sal-lus Herrero visitava una consulta del Servei Valencià de Salut per unes molèsties intestinals. Quan va començar a explicar al metge els símptomes, aquest li va dir que ell no parlava valencià. "Jo —comenta Sal-lus— li vaig respondre que no calia que em parlara en valencià, però que aquesta era la meu llengua i jo tenia dret a utilitzar-la. Aleshores em va dir que no, que no m'entenia i no podia atendre'm. Li vaig respondre que buscara un altre metge i va optar per despatxar-me."

El cas de Sal-lus ha acabat, de moment, en una denúncia presentada a la Conselleria de Sanitat. J. S.

Lluís Xavier Flores, Alacant. "El funcionari de la biblioteca em va agredir perquè jo li parlava en valencià"

Els fets van esdevenir-se el passat mes de juliol del 1995. Lluís Xavier Flores, un jove estudiant d'Alacant, va demanar un llibre a un funcionari de la biblioteca de la Generalitat valenciana en aquesta ciutat. El funcionari es va negar a donar-li'l si no li'l demanava en castellà. Flores, s'hi va negar. "Li vaig dir que si no m'entenia, que buscara un altre funcionari que poguera fer-ho, però que jo tenia dret a utilitzar la meua llengua". La resposta del funcionari, Franciso Marchal, no tenia res a veure amb el diàleg, ni menys encara amb el respecte a la legalitat vigent. Ofès, Marchal es va llançar sobre Flores i va començar a colpejar-lo fins que altres usuaris el deturaren.

L'actitud del funcionari va motivar la protesta de diferents partits polítics, sindicats i associacions alacantines, però encara no ha estat amonestades. J. S.

del suport genèric a les editorials en castellà. Fins ara, aquest suport, que consisteix en la compra institucional d'un determinat nombre d'exemplars, es limitava a les editorials que treballaven en català, ja que els llibres en castellà tenen l'ajuda del Ministeri. Ampliant el suport, la Generalitat disminueix en realitat la quantitat que pertoca a les editorials que treballen en la nostra llengua, mentre que duplica una ajuda que ja existeix per a aquelles que treballen en castellà.

Sebastià Carratalà i Anna Moner, València. "No vam poder exposar perquè l'IVAJ no volia que utilitzàrem el valencià ni per als títols de les obres ni per als catàlegs."

Anna Moner i Sebastià Carratalà tenien prevista una exposició de les seues obres en els salons del Club Diari Levante a València. Uns dies abans de començar a muntar les obres, la direcció del Club els va assabentar que hi havia algun problema. "Ens digueren –manifesten– que l'Institut Valencià de la Joventut, l'IVAJ, tenia un conveni amb la sala i que era el

responsable de l'edició dels catàlegs. Per això, perquè pagava, imposava unes regles i una d'elles era la de no utilitzar el valencià. Havien arribat fins i tot a traduir els nostres noms al castellà".

L'exposició no es va fer mai. Anna i Sebastià van decidir prescindir de l'oportunitat que se'ls presentava com a joves artistes abans que cedir a les pressions d'una institució que, en teoria, ha de donar suport a tots els joves valencians.

J. S.

Contra l'ensenyament. La política de desprestigi i banalització del català no pot ser compatible amb el desenvolupament de línies d'ensenyament en aquesta llengua. Per això, i de manera subtil, en el sentit ple que a aquesta paraula dona el professor Emili Giralt, el govern del PP ja ha començat a prendre mesures. Sota l'excusa de la falta de pressupost, el sistema educatiu en català ja ha rebut els primers atacs, tot i que el curs estava ben avançat quan els populars arribaren al poder. És només un exemple del que es prepara per al pròxim curs. De moment, per a enguany, ja han caigut les ajudes a les escoles privades en valencià i han estat suprimides les línies en valencià per als estudis de batxillerat en l'institut de la Font de Sant Lluís a València. Els alumnes que hi han fet tota l'EGB en català hauran ara de fer les classes en castellà. La raó oficial és la falta de diners per mantenir un grup amb "només" 21 alumnes. Contra la "perversitat" d'aquesta maniobra hi ha atacs més directes, com ara el de l'alcaldeessa pel Partit Popular de la localitat d'Artana (Ja Plana Baixa) M. Teresa Chesa. L'alcaldeessa ja ha cridat al director territorial de la Conselleria de Cultura i Educació per tal que aquest investigue la línia en valencià que funciona fa quatre anys a l'escola. Segons l'alcaldeessa, alguns pares no estan contents. Els mestres no han rebut cap informació en aquest sentit però el director territorial ja els ha comunicat que el que diga l'alcaldeessa, suprimir la línia en valencià, s'haurà de fer: el malestar ja corre pel poble. De la mateixa manera que circula per Albal (l'Horta) després que el seu alcalde, Agustín Zacarés, d'Unió Valenciana, es negara a donar subvencions als llibres per als xiquets de la línia en valencià.

La Federació d'Escola Valenciana ja ha rebut una mostra del que seran les seues relacions

Estand del Grup d'Acció Valencianista (GAV) a Expo-jove 1995. La caricatura grollera del president català Jordi Pujol era tota la decoració. Ente les activitats proposades hi havia també la d'escriure impunement insults contra el català i els catalans. El GAV ha rebut nombroses subvencions oficials per part d'institucions controlades pel PP i UV i ha promogut manifestacions il·legals a les quals han assistit diputats del partit regionalista.

amb les institucions controlades pel Partit Popular. La Diputació de València els ha negat la sala de la Beneficència que ells havien demanat per exposar el *Mural de la llengua*, una obra al·lusiva a la vitalitat del valencià, realitzada per més de cinc-cents xiquets de les escoles en valencià i dirigida per l'artista Xavier Mariscal.

Els atacs s'han desplaçat també cap al terreny ideològic. No solament estan en qüestió les escoles en català, també els textos. Ja ho digué el PP durant les eleccions: "es revisaran profundament els llibres de text". Enguany no han tingut temps perquè el curs escolar ja començava, però encara han pogut censurar un text: el llibre *Per a argumentar*; entre altres coses per les referències a la unitat del català.

I les agressions. L'atmosfera creada des del poder no pot ser més agressiva per la utilització del català. Dos mitjans de comunicació amb escassa voluntat democràtica es dediquen a esbombar les decisions antivalencianes del govern de Zaplana, a potenciar la confusió sobre la realitat lingüística del valencià i fins i tot a assenyalar els objectius "catalanistes": són *Las provincias* i l'*Abc*. En aquest ambient, la violència contra els "valencianoparlants", desemparts pel seu propi govern, no ha trigat a eixir. La impunitat està servida. Els casos que acompanyen aquest article són ben explícits. Hi ha des d'atacs comesos per funcionaris de l'administració autonòmica fins a membres de les forces de seguretat de l'estat, tot passant per particulars. En tots ells el motiu és el mateix: parlar la nostra llengua. És l'afegit definitiu en l'estratègia dels qui tenen el poder a la Generalitat valenciana: utilitzar la llengua pròpia no sols resulta encoratjador i difícil, sinó que també és perillós. Físicament perillós. L'única solució, doncs és no utilitzar-la més enllà del reduït àmbit familiar. La manera més perversa de matarla.

Jordi Sebastià